

Sy-li spěwał,
Pilnje džělaš,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će!

F.

Sserbske njedzelske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Smolerjez knihicziščezěni w Budyšinje a je tam ša šchwórtletnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Njedzela Sexagesima.

2. Kor. 11, 21—30.

Nasch Knjes a Šbóžnik běšče ponižnosć šam. Kaž šo pruhi njebjeskeho šlónza rano čzišče šbėhaju a šo bjese wscheho ropota na nasche wokna lėhaju a psches nje do jstwy šwěcža a žylu jstwu roškwětla a šhrěja, abo kaž plódnj mily deschčž š waha š mróczelow na semju pada a wscho, šchtož je na semi žiwe, š nowej mozu wuhotuje, runje tak šhodžesche tež něhdy tón Knjes mily a ponižny š ludžom, šo by š nim njebjeste šwětko a mozy wěczneho žiwjenja nošyl. „Wšmicže na šo mój špschah a wukńcže wote mnje, dokelž ja čzičeje myšle šym a š wutrobu pokornj“, tak praji wón šam wo šebi. Tutu jeho ponižnosć šebi pak wot njeho ničtó bóle wothladał njeje, hacž Šswj. Pawol. Šdyž jeho něhdže wosnamjenjeneho widžimj, džerži wón drje mjecz w rukomaj, mjecz Božeho šłowa. Wón wschah je tutu brón š mozu a wustojnosćžu trjebał. Žadyn japoschtoł njeje telko přėdował a telko listow pišal, kaž wón. Tola š tym šamšnym prawom mohli jemu na głowu wěnz ponižnosćže štajicž. Kaš je šo tola runje wón pokorjal! „Mjes hrěšnikami šym ja tón přėni“, tak šwědcži šam wo šebi. A komu njeby jeho krašne šłowo šnate bylo: „Ja šym najmjeńšchi mjes japoschtołami, kiž hódny nješšym, šo mi japoschtoł rėkaju, teho dla, šo tu gmejnu Božu pschescžėhał šym?“

Wšchón ponižny štupa wón tež w džėnšnišchim tekšcže psched naš. Wón drje je wulki we šwojim džėle

ša bratrom, wjetšchi w lubosćzi š nim, ale štoro najwjetšchi w ponižnosćzi psched Bohom a čžłowješ š ami.

1. Šswj. Pawol je wulki we šwojim džėle ša šwojich bratrom.

Šdyž šchtó na kónzu šwojeho žiwjenja na šwój pucž wróczšo hlada, šdopomnja šo po něczim na wschė šwoje wažnišče podėndženja. Žene po druhim psched njeho štupa a jeho štrowja, šwješela abo tež šrudža, ša tym hacž je šo šadžeržal. Kóždy pak wě wjele šhwalicž wo lubosćzi šwojeju štarscheju, šwojich bratrom a šotrom š njemu, a šchtož wo tym čzišče ničšo njeby šhonil byl, tón by šo šwětzny runal, kiž je halke w pošdnjej našymje wuroštkla a ničšo wot nalėtneje krašnosćže šhonila njeje, ale bu bóršy po šwojim šėndženju še šymnym šněhom wodžeta. Kóždy pak tež něšchto powjedacž wě wo šwojich prózowanjach a wo šwojim džėle. Tola šchtó by wo tym telko rėczecž mohł kaž Šswj. Pawol? „Na čžož je šchtó šhrobly, na to šym tež ja šhrobly. Woni šu Šhryštušowi šlužobnižy, ja šym drje wjazy. Ja šym šo wjazy prózował. Ššym w próžy a džėle byl a we wjele wachowanju. Ja budu wschėdnje nadbėhany a na mni leži wschėdna štarosćž ša wschė žyrkwje.“ Tak pišche Šswj. Pawol šam wo šebi. Škelto domow je wón pokhodžil! Na telko pucžach šu pošdušche jeho nošow štałe, w telko měštach je přėdował a telko listow pišal! Šchtož-tuli by šo na njeho wobrocžil, by trošchtowany wot njeho

šchol! A hdyž bu žana nowa wošada saložena, dha ležesche ta jemu na starosczi a žadasche a bjerjesche jeho radu! A jako je na pošledku w Romje w jaštwe ležal, haj šamo jako šu jeho k šmjerczi wjedli, šu jeho modlitwy k wšchem kšhesčijanam, kždemu do jeho doma, kždžite a šu wšdech na šwojej njewidomnej ruzy wšale a jich pšched Boha nješle, so by tón na nich kždžbował, jich šylnych we wěrje čžinil a jich škncžnje i hnady do šwojeho njebjeskeho raja wšal. Haj, bóle hač šawolej njeplaczi wšesče nikomu Moššafowe šlowo: Nasche žiwjenje traje 70 lět, a hdyž wyšoko pšchidže, je 80 lět, a hdyž je krašne bylo, je próza a kšiwda byla. Praj, šhto je porno tutemu šawolej tvoje džělo a wošebje tvoje džělo sa twojich bratrow! Šchetož něchtžkuli wšchal drje šo hišče na šwój wužitk prózuje a šam sa šo daloke a wobčežne pucze čžini a šo špróžny lěha — ale to, šhtož k bližšeho šbožu čžini, njeje ani rěčow hódne. Šswj. šawol pač bē wulki we šwojim džěle sa bratrow.

2. A hišče wjetšchi w lubosczi k nim. Wšch, šhto luboscž je? Luboscž šo runa šchžepjenemu, plódnemu šhtomej w šahrodže. Tón tam šteji a dawa na šo šym-nemu šněhej padacž a do šo šylnym wíchoram štokacž. We šwojim čžabšu pač ma tola šwoje plody a ludžo šchžipaju je a wošchewujuja šo i nimi. Tajki šhtom nješle šwoje plody lěto wot lěta, hač je napošledku jeho mōž pšchetriebana, šo šahinje. Šako tajki šylny, plódný šhtom šteji Šswj. šawol w šahrodže kšhesčijanšete žyrkwoje. Haj, wíchorý najwjetšich pšhesčžehanjow do njeho štokajju, lodojny šněh čžěžkich štrachoscžow na njeho pada — wón pač tam šteji a škuzi bjes šatorhnjenja šwojim bratram, hač bēchu napošledku tež jeho mozy šwutriebane. Wón šmē šwēdžicž: „Ša šym huščžišcho w jaštwach, hušto w šmjertnych nušach byl. Ša šym tší króčž šchwí-kany, junu šamjenjowany, tší króčž je šo mi na morju lódz rošlamala. Mōž a džēn šym šo we hłubi-nje próžowal.“ A čžehodla to wšcho? Ach, wón mōžesche jako widženy muž we wyšokej radže w šerusalemje šybacž, w krašnym hrodže bydlicž, čžesčženy wot wyšokich a nišlich, jedyn mjes přenimi w šerusalemje. A wšesče drje je šo tež tu a tam štalo, šo je wón, hdyž bē pohanam a šidam se wšchej luboscžu wēčne šbože předomal, a woni bēchu jeho sa to hanili a pšhesčžehali, tehdy by wječzor štyšny a kaž šawutlenny šwoju mucžnu hłowu na šahlwš položil, a nětko šjewi šo jemu jeho rjany šarschíški dom, w kotrymž bē šo jako wošebny židowški mlódzenz derje mēl, a pšched nim štejachu w duchu jeho něhdušchi šarifejšy bohaczi pšhecželjo, a jemu bē, jako bychu jeho k šebi do šwojeho šboža wabili a jemu šiwali — ale wón je šo tajkim wobkušłowazym myšlam i mozu wuwinyl a je wostal we šwojich čžerpjenjach, w nich pšhes šloty rječzas džeržany. Ale šhto bē tutón rječzas, kiž jeho k bratram a na kšhesčžijanške wošady pinasche a jemu próžu a štrachi sa bratrow wopuščžicž njeda? To bē jeho horža luboscž k bratram. W tutej lubosczi je šo pšhes rēli a morja woiyl, je šo po kždym bratišje horjebrač, a hdyž je koho šlabeho we wěrje widžal, je šo k njemu šhílal a je jeho šbēhal a wobtwjerdžowal, a hdyž je koho pohórschowaneho widžal, je šo w hñewje palil a jemu na pomoz šhwatal. W tutej lubosczi je škncžnje šwoju hłowu pod šatowy wótry mjecž položil, a jeho pšhelata krej je hišče k njeju wólala: O, wulka bē luboscž Šswj. šawola k bratram!

Tež ty mašch tych šwojich lubo. By i nimi bjes luboscže bydlil, by twój dom čžmowy wostal; runjež by w nim wotnow wjazy hač murje bylo, by twój dom šymna jama byl, a hdy by wohen na něšče ženje nje-wušchol. A twoja luboscž je tež woporníwa. Ale hdyž šy wjele sa nich čžinil a někotry čžěžki pucž sa nich šchol a hdyž šy jim někotru dobru radu dal, njeje teho, šhtož šy na nich škmdžil, hišče wjele wjazy? Ach, nascha luboscž je šlabý, čžēnki, šersawy rječzas, kiž hñew tač hušto natorhnje, kiž hrēch tač hušto roštorhnje. Ššchetož hdyž drje tež twoja luboscž k twojim domjazym a dalšchim bližšchim tač daloko došaha, šo jich našchžišch a draščžišch, je tež pšchēzo šylna doščž, šo jich se šchžeplicžšcu šnješesch, abo wošebje, šo šo i luboscže k nim k šožemu šlowu a domej džeržišch, šo šo i luboscže k nim hrošnych šlowow a hrošnych hrēchow, wopilštwá, hračža, njepóžčžiwoscže a druhich, wostajišch? O, něthožkuli junu šoh na jeho bližšeho pošasa a k njemu rjeknje: Lubowacž jeho dyrbjesche a hidžil jeho šy, dokelž čži mōžno njebē, šo jeho dla hrēchow wostajicž a w pobožnym žiwjenju kždžicž; w šožim roju, hdyž šo šwětlo luboscže šwēcži, teho dla sa tebe žane měšto njeje. Šswj. šawol pač bē wjetšchi w lubosczi.

3. Ale škoro najwjetšchi w ponižnosčzi pšched Bohom a čžlowjekami.

„Woni šu šebrejšy, ja tež. Woni šu šraelšy, ja tež. Woni šu šbrahamowe šymjo, ja tež.“ Wón bē wšchal jedyn i najpřēnšchich šwojeho luda. Wulka duchowna wobdarjenoscž debjesche jeho. Něchtžkuli je se šawicžšcu na njeho hładal — a tola, tutón šylny rječčč ponižuje šo a rjeknje: „Dyrbju-li ja šo šhwalicž, čžžu šo šwojeje šlaboscže šhwalicž! To rēka i druhimi šlowami: „Šhtož šym wícho čžinil a došonjal, to nješšym ja byl. Tón šnjes je to pšchese mnje čžinil. Šeho mōž je we mni šlabym mōžna byla. Wšcha čžesčž šklišcha šohu šamemu!“ Tajki ponižny je wón džělal, tajki ponižny je škncžnje se šwēta šchol, ponižny pšched ludžimi a ponižny pšched Bohom. Ale šoh bēšche k njemu hžom dužy na pucžu a nješesch jemu kšonu žiwjenja a tu ponižny šawol widžesche a duž wškasche: Na to je mi wotpoložena kšona teje prawdosčže! Šhtož šo šam ponižuje, budže pomyšcheny!

Duž ponižujmy šo tež my; a šmy-li we šwojim žiwjenju wopravdže šhto došonjeli, dha nješchamy šo teho pšched ludžimi šhwalicž — wšcha tajka šhwalba by šla byla — nješchamy šebi wošebje pšched Bohom na to něšhto wjedžicž, jako bychmy nětko něšhto prawa na jeho hnadu mēli — ale čžzemy šo, kaž pšched ludžimi, tač wošebje pšched Bohom ponižowacž. „Ša šym šhudy, hubjenny, ale pošutny hrēšchnil“, to budž nasche wušnacže, tač hušto hač pšched njeho w šožim domje abo domach i modlitwu štušimy; to budž nasche wušnacže, hdyž junu k njemu domoj počžehnjemy. A sa tajšeho njebudža njebjeske wrota — pšchēčžēšne. Šamjen.

K. w H.

Ponižnosčž.

Šlōš: Wšchitžy ludžo wotšal čžabnu —

Pšched Bohom šo ponižujmy,
Čžesčžmy jeho Wajštosčž;
Modlo čžlowšku njemōž čžujmy,
Šwoju šlaboscž, wotwišnosčž.

Dary wschë, kiž wužitwamy,
My psches Božu schčjedroscź mamy;
Wšcho je hnada njebjeska,
Niczo njejsmy bjes Boha.

Mudroscź, hylnoścź, samožitoscź
Njech fej nihto njechwali;
Zeno chwalbna płomjenitoscź
Bohu sthadzej we duschi.
Haj, njech mudry, hylny chwalo,
Ponižnosće wopor palo
S dżakom na to spomina,
So ma wschitko psches Boha.

Ponižnosć ho w duschi budži
Tež psches hrěschnu skazenosć;
Wšchetož hrěch naš tama, budži,
Tłoczi naš dla winow doścź.
Duž psched hwyatym Bohom wšdawa
Duch ho sašlužby a prawa,
Potornje ho hańbuje
Tajkej njedostojnosće.

Ponižnosć tež w stawje hnady
Wschitkim jara nusna je;
Šsu-li spokucžene pady,
Dozpi duscha hwyeczenje,
Dha njech hweru pšnawamy,
So tón skutk wot Boha mamy;
Nascha móž to nihdy njej,
Wschindžemy-li t Sesušej.

Hnadne mozy hu, o duscha,
Bože dary we tebi;
Duž čžescź jeno Bohu hłuscha
Sa wscho, šchtož ty dopjelni.
Wšchi wschëm paš hmy hiščezje hłabi
A šty łósch naš stajnje wabi,
Nad naš t padu pschinješl by,
So hmy žadni pomozu.

Duž dha t wyškofscze dele!
Šložmy ho po Šbóžniku;
Tón nam spožczi mozow wjele
R pobožnemu žiwjenju.
Seli chzemy krónu dostacź,
Mamy khudži, nišy wostacź;
Budžmy tudy ponižni,
Tam naš hnada powyšči!

K. A. Fiedler.

Bóh wschitke pucze wodži.

Zako mějesche wjelešlawjeny, duchamóžny jendželstki předar Špurgeon (wupraj: Špörrdschn), w februaru 1892 t wulžpžo-žohnowaneho skutkowanja wotwołany, něhdy psched jenej hoberstkej šhromadžisnu w Londonskim krystallowym palazu předomacź, jemu najprjedy něščto staroscze čžinjescze, hacž budže jeho hyla wot 25,000 čžłowjekow, kotraž ho wocžakowascze, w tym šchërokim rumje tež połnje srosymicž móž. Wot dwëla čžerjenty, wón tehodla džen přjedy po połdnju do palaza džescze, so by tam na pruhu porěčzał. Wón ho na to městno stupi, t kotrehož čžyšche předomacź, a po hwojim šwucžentym waschnju, mërnyje a jasnyje, t derje-klicžnym hłobom tu biblijsku šchtucžku prajescze: „To je sawěscze

wërno a jara dostojne hłowo, so Šhrystuš Jesuš do hweťa je pschischoł, hrěschnikow šbóžnych ščžinicž.“ Wotom wón twarjenje wopušcžzi, po šdacžu wo dobrej hłóžnosćzi w tej wulkej hali smërowany.

Nělotre dny po tym jedny jednoru džëlacžer jenu natwarjazu hodžinu wopyta. W tajkich jendželstkich šhromadžisnach ho wot teho abo tamneho, kotryž ho t temu pohnuty sacžuwa, něfajžkuli nashonjenje na duchownym polu šdžëluje. Nasch džëlacžer ho pošbëže a na jednore a pschepokasaze waschnje hłëdowaze nashonjenje powjedascze: „Pšched někotrymi dnjemi bëch ja we wulkej duchownej styšnosćzi. Moje hrěchi mje tak jara čžisčezachy, so hëbi myšlach, sa mnje žaneho wumožnja njeje. W pschipołdnischim čžasju do krystalloweho palaza džëch. Sa mējach hwohodnu hodžinu a čžyšch se hõbu ham byčž. Sa ho šesady jeneho stołpa stupich a ho we hwojej wulkej nusy t Bohu modlach. Duž žyle jasnyje hłóž t njebjasaklyschach prajicž: „To je sawěscze wërno a jara dostojne hłowo, so Šhrystuš Jesuš do hweťa je pschischoł, hrěschnikow šbóžnych ščžinicž.“ Wot teho wotomika hëm sacžuch, so ho wscha moja styšnosć pominy. Sa bëch hwojeho wumožnja psches Jesuša wěšty.“

Tónle muž wo Špurgeonu niczo njewjedžishe a Špurgeon niczo wo nim; ale Bóh, kiž wschëch čžłowjekow wutrobny a pucze wodži a jich myšle wot nasdala šnaje, tón wo žedženju tejele khudeje, ho bëdžazeje čžłowšceje dusche wjedžishe a wón hwojeho hlužobnika pucž w prawej hodžinje a na prawe městno wjedžescze, so by tutej duschi trošcht hwojeho ewangelija pschpowjedal.

F.

Jeno t nim!

Mat. 17, 8.

S Jesušom ja špróžny putnik dale póndu,
Wšchetož t nim je tudy pschezo derje byčž;
Zeno t nim ja t šbóžnemu tu tónzej dbńdu,
Kiž wschy nusu hnadnje pomha pschewinyčž.

Njech je Šeho woblicžo mi potajene,
Seli w čžmownych nožach Šeho njephtnu;
Šsu-li paš šle pucze junu pschekhodžene,
Nikoho hacž Šeho widžecž njebudu.

Suriy Brósl.

Mjes žganami.

W Šešenskej njedaloko města Šanawa leži w rjanej płódbnej runinje wjeska t mjenom Šilianstädten. Tam bydlesche w čžasju hñdomlëtneje wóžny, po tajkim psched wjazny dnyžli 150 lëtami, bohatty bur Šëtr Šüppel se hwojej žonu.

Šo dolhim žedženju a proščenju bu mandželstimaž šłóncžnje hólčžt wobradženy. Nětko bësche wješele wulke. Šamožity Šëtr Šüppel njewjedžishe, šchto by šapocžal, so by hwoju radosčž šjawnje ludžom pokasał. Wšchi džëščžowym narodže wón khudnych bohacze wobdari a na šchčžisnach hwojeho hynka wón khłëb, tyłanz a mjašo mjes nimi darniwje rošdžëlicž da. Mały Michał, tele mjeno bësche hólčžez dostał, hylnje a móžnje roščžescze, tak so macžerne a nanowe wócžko t wutrobnyh špodobanjom na njeho hładascze. Zako čžas pschindžje, hdžez dnyhjesche šchulu wopytacž, wufnjescze wón tam, kaž ho hłuscha. Wšchetož wón mějesche dobre dary a jasny hłowu, tež wjedžescze wucžer kruty prut, tak so ho najdžiwischi hólžny psched nim bojachy a hëbi njewërichu, pschecžimo njemu ho špjecžicž. By jara derje bylo, hdžž by Šëtr Šüppel se hwojej žonu hwojeho hynka na podobne waschnje wocžahnył. Tola temu tak njebë. Wonaž njemóžescžtaj na małeho Michała, kotrehož psche wschy mëru lubowascžtaj, šlë pohladacž a wostajiscžtaj jemu pschi wschëch přyšlach

połnu wolu. Tak pschińdže, so mješesche hólczez, hdyž se schule domoj pschińdže, hłowu połnu hłupoścwow. Wón běšche přeni a pošledni pschi wšchěch swadach a bitwach wo wšy. Žadny pšót njeběšche jemu pschewyšofit, žane ptacže hnešdo, na najštrašchnišchim mješče wšgaze, psched nim wěšte, wón dyrbjesche je wuběracž. Žana woda jemu njebě pschehlubofa, wón dyrbjesche psches nju lěšč. Poła wšchěch šušodow wón do šahrody lažesche a tam lute njerušchnosče wuwjedže. Tola Pětr Ruppel šo temu šmješesche a praji: „Młodosčž dyrbi šo wuhalekowacž.“ A dofelž nan njerušmješesche a nočžyšche rošymicž, šwojeho šyna do wotežki wšacž, dyrbjesche na pošledk Wóh šam hólczez, so njeby šo žyle šanjerodžil, do šuroweje schule pošlacž.

Michał běšche nětko džešacž lět stary. Běšche šašo kermušcha w Šilianštadenje. Na kermušchu běšche tež čžrjódka žyganow do wšy pschicžahnyła, kotřiz na jenej lužy pschede wšy šwoju budu natwarušchi šwoje štrašchne šhumšchty wot ranja hačž do wječžora pošafowachu. Pacholojo a holžy na šchtrny rejtachy, psches konje a wobruče štakachu abo bošy psches wótre mjecže běhachu. Běchu tež žony a holžy pschi nich, kotrež po šhěžach šhodžachu, a tym, kotřiz šebi žadachu a placzachu, i ruti wěšchžachu a šharty kladžichu.

To běšche něšchto ša našeho Michała. Wón žyganam žyly džeń i bofa njeńdžesche a njemóžesche šo na jich hrach a šhumšchtych doščž nahladacž. Wón šo i nimi wšchelako našadžowasche, prašchesche šo jich ša tym a druhim, dasche šo na šchtrny šběhacž a ša ruzy džeržecž, šphtasche tež potom na nim štejecž a šo njemalo wješelesche, hdyž šo jemu tón abo tamny kusť radži. Dwě žyganškej džěščzi, hólz a holza, wobej nimale w tej šamej štarobje kaž wón, běšchtej šo bóršy i nim špschecželikoj. Wonej jeho do lěša šobu wšaschtej, hdyž šo žyganjo w nožy šhromadžachu, šo bychu tam w hěče, i hałšow a liščow natwarjenej, pschenozowali. Tam wšche prašazeho wohnja wšasche kotoł, w kotrymž štara žyganika wšcho warjesche, šchtož běchu džěščzi wob džeń nakradnyłe a naprošnyłe. Wokoło kóla potom žyła banda ležesche, kóždy jědžesche a pijesche, tak wjele hačž móžesche dostacž. A Michał šebi tež bjerjesche a jemu derje šłodžesche. Šemu šo ničžo rješišche byčž nješdasche, hačž žyganške žiwjenje. Tak šo wón jedyn džeń po druhim w lěšu walesche, a tež žyganjo mješachu šwoje wješele nad hólzom. Štara žyganška macž běšche jara pschecželniwa napšchecžo jemu, mjenowasche jeho šwojeho škotušcha a hołbika atd. a prašchesche šo drje jeho tež, hačž nima pošhilenje, i nimi šobu čžahnyčž a wuštojny kelleť byčž.

Michał wotmolwi: „Ša bych rady šobu šchol, a wasche žiwjenje šo mi špodoba. Ale nan a macž byšchtaj plakałoj a šo tyšchikoj, hdyž bych wot njeju šchol a jeju wopuschčžil.“ Žyganika pschecželniwe woblicžo ščžeže a rješny: „Šchto dha praji, šo dyrbišch nana a macž wopuschčžicž, mój škotušchko? Ty dyrbišch jenož čžaru pucža i nami čžahnyčž. Tebi budže šo wěščze pola naš špodobacž, pschetož ty budžesch wulki šhumšchtať a wušchitny štakat. Ša lěto, hdyž budže šašo kermušcha, šo do wšy wróčžimy. Až, kať budžetať šo nan a macž wješelicž, hdyž šmēja čže šašo, a hdyž móžesch psched nimi tajke rjane šhumšchty čžinicž! — Šlaj jenož, moje jehnjatko“, wona jeho majtajo dale rěčžesche, „i tuteho čžerwjeneho šutna tebi šabat se šwóncžkami šeschiu a jón se šlotymy šchnórkami wušchiju, a šchórnje i najrješišcheje kože tež dostanješch. To budže krašnota! Š temu tebi pschezo wot najlěpšcheho dam, šchtož mamy jěščž a picž. Ša tebi praju, my čžzemy w hromadže wješele žiwjenje wješčž a tebi budže šo šlónčžnje tať derje pola naš lubicž, šo na pošledk žaneho žedženja ša nanom a macžerju wjazy nješmješsch.“

Michałowe myšle běchu tamny wječžor kaž wot šona wobdate.

Wón njerjedžesche, šchto dyrbjesche šapocžecž. Šwědomnje drje jeho namołwjesche, wostať doma pschi nanje a macžeri! Ale potom šašo šbožowne žiwjenje, kotrež běšche jemu žyganika jako blyšchczate a wješele šhwalila, psched jeho woczomaj štejesche, doniž šlónčžnje šwědomnje womjelny. Wón i čžicha i koža štaže, jako štarškej špašchtaj, šchepotajo šo šwobleka, šlěšy i wofnom na dwór won a čžerjesche psches šahrodu i lěšej do žyganškeho lěšwa. Tu jeho i juškanjom witachu, jako jim pomjedasche, šo je šo roššudžil, i nimi čžahnyčž. Potom buchu šmachi žyčje bandy na wšyčž šmetane, kotoł na nje šwajanty, a bóršy Michał i žyganami do nožy čžehnišche, daloko daloko wot narodneje wšy. W čžolnje, kotryž pschi brjošy nadeńdžechu, psches rěku Majn jědžechu. Potom džěšche dale bjes šastacža psches pola, kufi, lěšy. Našajtra rano žyganjo nimo měšta Wšchaffenburga čžehnichu a pschipołdnju běchu hory i čžmowymy bukowymy lěšami doščžahnyli. Tu bu na maķej lěšowej kucžy šastate, a Michał padže šmjercž mucžny do hłubokeho španja.

W Šilianštadenje běšchtaj štarškej rano šaše phtnyłoj, šo je Michał w nožy i koža twochnył, tola šebi pschi tym na ničžo ške njemjšleschtaj, dofelž běšche Michał hižom čžasto tajke njerušchnosče šworať. Šako pať šo jeju šynt ani pschipołdnju ani wječžor njepošať a tež w nožy domoj nješchidže, pocžeschtaj šebi wulke štarosče jeho dla čžinicž. Macž džěšche jeho wo wšy phtacž. Pschi tym wona wot jeneho hólza šhoni, šo je Michał i žyganami šobu čžahnyčž čžył a šo je tež jeho i temu wobřecžecž šphtal. Šufanje šo powjetšchi, jako šlyšchachu, šo je šo žyganška banda na dobo w nožy wotšalila. Mužoj a pacholjo se wšy šo na konje šydnychu a do wšchěch šchtrnyoch bokow ša čželnježami jěchachu. Ale nišdže wot bandy žaneho šlěda njerwidžachu a nješlyšchachu, a našch Michał bě a wosta i nimi šhubjeny. Do Ruppelěz kubla, hačž dotal tať šbožowneho, nětko žalosčjenje a šrudoba šacžže. Šyrnjež tež lěto ša lětom šańdže, rudjenje štaršchaju šo psches to njepomješišchi, čžim štarškej wonaj buschtaj, čžim hłubšcho a čžyššcho wonaj wo šhubjeneho šyna žarowaschtaj. (Pšchichodnje dale.)

Wšchelake i bliska a i daloka.

— Šacžrunje běšche šo i napšchecžiwneje štrony protest pschecžiwno wólbje šerbškeho šapóšlanža šapokožil, je wólbny pruhowanška šommišija protest šacžišla. Duž by nadžija była, šo by nětko měr był we 8. wólbny wotřejšu, hdyž njeby pschezo šašo nješchecželška štrona šphtala jednotu mješ ewangelištimi a katołštimi Ššerbami kašyčž.

— Šedžbujče! Wěity Grundmann i Halle, kotryž šo wodžer domjazeho mišionštwu mjenuje, dawa w měštach a na wšach psches tať mjenowaných mišionarow a mišionarki wot njeho šameho wudate šopjeno „Domjaze mišionštwu“ roššchěricž a pschi tym na nješalońške wašchnje pjenješy šběracž. Ani Grundmann, ani jeho pošelnižy šu jako mišionaroyo wuwučženi a ša žane mišionške šowarštwu nješšutkujaja. Grundmann dopošaťacž njemóže, še kaťkim šmilnym a žyčn-šškim šutkam šo šollekta naložuje. Našhromadžene pjenješy džeja do jeho a jeho pomoznikow móšchjom. Wušpěch jebateho šutkowanja šda šo dobrý byčž, dofelž je šebi přjedy nješamožity Grundmann hižom wobšedžeńštwu šupil. Wšyšchnosčž je hižom pschecžiwno temu šutkowanju šakročžila a Grundmann a někotři jeho ludžo budža mješ šrótkim psched šud štajeni. Dofelž šlyšchimy, šo šu Grundmannowi ludžo tež w našchich šerbškich wošadach šhodžili, lubnych Ššerbow na jich jebate šutkowanje šedžbliwých čžinimy. Wošebje mudrije tucži ludžo šutkujaja; woni šo teho minu, do šarow hičž, šo njeby jich čžinjenje wotřnyte bylo. Duž hladajče šo!

— W Šarišu a wokolnosčži je wulke powodjenje, dofelž je rěka Šeina i brjošow šupila. Šwarjenja šu šo hromadu šyple a tež čžłowjelajo šu žiwjenje šhubili.